

SA wasdee ctuary

Vol 14 : Q409

ฉบับที่ 14 ประจำไตรมาสที่ 4 ปี 2552

trick or treat!

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

Hello from Editor!

พิเชฐ เจียรภณีทวีสิน (ทอมมี่) -- บรรณาธิการ
และ SOA Ambassador สาขาประเทศไทย

เป็นอย่างไรบ้างกับหน้าตาอีลิตันที่ปรับเปลี่ยนใน “สวัสดีแอดซัวร์” ที่ขึ้นสูปีที่ 4 (ไปโดยไม่รู้ตัว) ซึ่งตอนนี้ทางทีมงานก็ได้พยายามยกระดับเว็บไซต์ของเราให้หน้าเข้าไปดูยิ่งขึ้น และก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่คอยให้กำลังใจในการเขียนอยู่เรื่อยมา หากทางสถาบันการศึกษาหรือสถาบันการเงินใดต้องการรับ “สวัสดีแอดซัวร์” ตัวเป็นๆ ที่เป็นรูปเล่มก็สามารถแจ้งความประสงค์มาได้ที่ทีมงานของเราซึ่งสามารถติดต่อได้ที่ www.sawasdeeactuary.com ครับ

ซึ่งก็น่าดีใจไม่น้อยที่ “สวัสดีแอดซัวร์” ได้มีชื่อปรากฏในหนังสือพิมพ์และเป็นประโยชน์ให้กับบุคคลทั่วไปที่สนใจในธุรกิจประกันภัย โดยต้องขออภัยกันอีกครั้งครับว่า “สวัสดีแอดซัวร์” เป็นวารสารที่ทำขึ้นมาโดยแอดซัวร์ที่เป็นคนไทย เพื่อสังคมไทยและธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย โดยมุ่งหวังที่จะให้ **ประโยชน์และองค์ความรู้** แก่บุคคลทั่วไป ทั้งที่เป็นทฤษฎีที่ได้จากตำราของการสอบในการเป็นเฟลโล่ ผนวกกับประสบการณ์จริงที่ได้สัมผัสโดยตรงหรือเห็นได้จากเพื่อนบ้านต่างประเทศเพื่อนำส่วนที่ดีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับธุรกิจในประเทศไทยต่อไป

และเพื่อเป็นการฉลองส่งท้ายปีเก่า ฉบับนี้เราเลยยกขบวนเฟลโล่จาก SOA มาทั้ง 4 ท่านเพื่อให้เขียนบทความกันอย่างจุใจในหลายหลาการส (แต่อย่าเพิ่งกลัวว่าจะมีแต่รสขมกันนะครับ) โดยเรื่องแรกคือเรื่องระบบมาตรฐานบัญชีใหม่ที่กำลังจะบังคับให้บริษัท (มหาชน 50 อันดับแรก) ต้องตั้งเงินสำรองให้เพียงพอในกรณีที่ต้องมีการเลิกจ้างพนักงานเงินเดือน และเงินสำรองที่วันนี้ก็คือเงินที่ควรจะชดเชยให้กับลูกจ้างที่ได้

รับผลกระทบจากการเลิกจ้างงาน ซึ่งหลักการที่ว่านี้จำเป็นจะต้องอาศัยแอดซัวร์มาคำนวณให้ เนื่องจากบริษัทจะต้องตั้งสมมติฐานในระยะยาวให้กับพนักงานแต่ละคนไปจนกว่าจะเกษียณ ไม่ว่าจะปันอัตราราคาเงินเพื่ออัตราราคาเบี้ย ความน่าจะเป็นในการเลิกจ้าง ความน่าจะเป็นในการเสียชีวิตก่อนจะถึงอายุเกษียณ หรือแม้กระทั่งอัตราราคาเงินเดือนของพนักงานในแต่ละคนกันทีเดียว

ส่วนเรื่องที่ผมอยากจะยกประเด็นขึ้นมาในฉบับนี้คือเรื่องตัวเลขในงบการเงินทั้งหลายครับ เนื่องจากธุรกิจประกันภัยเป็นธุรกิจที่มีลักษณะเฉพาะตัวและเกี่ยวข้องกับสวัสดิการในสังคม ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาก็คงได้เห็นกันในช่วงหนังสือพิมพ์กันบ่อยๆ ดังนั้น การทำความเข้าใจในการตีความและการใช้งานงบการเงิน จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และก็จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปอย่างมากเมื่อเกิดภาวะฉุกเฉินขึ้นมาเหมือนวิกฤตการณ์การเงินที่ผ่านๆ มา และอีกประการหนึ่งที่เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้ผู้อ่านได้ติดตามกันว่างบการเงินนั้นได้มาอย่างไร ทำไปทำไม และทำเพื่ออะไร

ยิ่งไปกว่านั้น ในฉบับนี้เราก็มีเรื่องเฉพาะทางอย่างการตั้งสมมติฐานของ GPV ซึ่งเป็นเทคนิคในการคำนวณเงินสำรองอีกแบบหนึ่งซึ่งเราจะนำมาประยุกต์ใช้กันในเร็ววันนี้ แล้วที่ขาดไม่ได้ในฉบับนี้ก็คือภาพบรรยากาศจากงานสัมมนาต่างๆ ที่คัดสรรกันมา รวมไปถึง Interview an Actuary ที่กลับมาอีกครั้ง และก็มาถึงตอนจบของ Queen Camellia's Tragedy ในส่วน Entertainment ที่ให้ตอบรับรางวัลกันครับ

ทีมงานในฉบับนี้

พิเชษฐ เจียรมณีทวีสิน FSA, FRM
สุวพันธ์ แสงประกาย FSA
สุทิม ภัทรมาลัย FSA
อิฎฐ์ อภิรักษ์ติวงศ์ FSA
ธนิศา อนุสนธิ์อดิสัย ASA
กมลพรรณ สุโตโททอง

วันวิสา มีทองมูล
ศิริอำไพ ธรรมวิถี
ณัฐพล วงศ์รัตนวิจิตร
บุญยวีร์ นภาลัย
อาทิตยา นาวาเจริญ
ยลรดี เลิศประเสริฐพันธ์

ธัญลักษณ์ ศรีงาม
ใจดาว คำชมภู
บุษยาฉวี พ่วงเงิน
ขวัญทิพย์ นิรุตติรักษ์

กลุ่มคนอ่าน

1. บุคคลทั่วไปที่สนใจเรื่องราวที่แอกซ์วีร์คนไทยเขียนขึ้นมาเพื่อเล่าสู่กันฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนทำงานร่วมกับแอกซ์วีร์ ผู้บริหาร หรือพนักงานในธุรกิจประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย
2. คนที่สนใจหรือเกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์ ไม่ว่าจะเรียน นักศึกษา อาจารย์ หรือแม้กระทั่งคนทั่วไปที่สนใจในอาชีพแอกซ์วีร์
3. ผู้ที่กำลังสอบหลักสูตรของแอกซ์วีร์ระดับสากลจาก Society of Actuaries (SOA) ของอเมริกา
4. แอกซ์วีร์คนไทยที่ทำงานอยู่ในองค์กรต่างๆ

วัตถุประสงค์

“สวัสดิ์แอกซ์วีร์” เป็นวารสารที่ทำขึ้นมาโดยแอกซ์วีร์ที่เป็นคนไทย เพื่อมุ่งส่งเสริมคนไทยในแวดวงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์ในแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นสื่อที่รวบรวมองค์ความรู้และประสบการณ์ของแอกซ์วีร์ให้กับคนที่สนใจทั่วไป โดยมุ่งเน้นให้กับคนที่ไม่ได้เป็นแอกซ์วีร์ได้อ่านกัน
2. เป็นศูนย์กลางในการรวมกลุ่ม ติดต่อกัน และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของคนไทยที่เป็นนักเรียน อาจารย์ นักวิชาการ ตลอดจนคนที่ทำงานในองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์เข้าด้วยกัน ทั้งนี้ ยังทำเพื่อเป็นแหล่งประชาสัมพันธ์ข่าวให้กับ 1) Society of Actuaries (SOA), 2) Society of Actuaries of Thailand (SOAT), และ 3) Insurance Premium Rating Bureau (IPRB) อีกด้วย

CONTENT

ฉบับที่ 14/2552

04	- IAS 19: Employee Benefits
08	- Financial Reporting for Insurance Company
12	- GPV Assumption
16	- Seminar with an Actuary
19	- Interview an Actuary
22	- Entertainment
24	- Be an Actuary

มารู้จัก IAS 19 กันดีกว่า

โดย สุทธิม ภัทรมาลัย FSA

จากข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ มักจะมีแต่ข่าวเกี่ยวกับการปิดกิจการของบริษัท ทำให้ต้องมีการชำระบัญชีและต้องจ่ายเงินชดเชยให้แก่พนักงานที่ถูกเลิกจ้าง และเป็นเรื่องปกติที่หลายๆ บริษัทไม่มีเงินเพียงพอที่จะจ่ายให้แก่พนักงาน เนื่องจากไม่ได้มีการเก็บหรือกันสำรองเงินเอาไว้ เพราะในปัจจุบันตามมาตรฐานบัญชีของไทย จะรับรู้ค่าใช้จ่ายในเรื่องของการจ่ายผลประโยชน์พนักงานก็ต่อเมื่อได้จ่ายเงินแล้ว หรือที่เรียกว่า การลงบัญชีตามเกณฑ์เงินสด (cash basis) ซึ่งจะแตกต่างกับการลงบัญชีตามเกณฑ์สิทธิ (accrual basis) ที่จะต้องรับรู้รายได้หรือค่าใช้จ่ายตามสิทธิที่จะได้รับ หรือภาระผูกพันที่จะต้องชำระเงิน

ยกตัวอย่างเช่น หากบริษัททราบล่วงหน้าว่าจะมีการลดกำลังการผลิตเนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำในปีหน้า และมีผลให้ต้องเลิกจ้างงานพนักงานจำนวนหนึ่ง บริษัทก็จะต้องทำการคำนวณว่าจะต้องจ่ายเงินชดเชยจำนวนเท่าไร จากนั้นก็ต้องมีการทยอยตัดค่าใช้จ่ายเป็นเงินค่าชดเชย ถึงแม้จะยังไม่ได้จ่ายในปีนั้น ไปเรื่อยๆ จนครบตามจำนวนเงินชดเชยที่ต้องจ่ายในวันที่จะต้องจ่ายเงินชดเชยจริง หรือเพื่อให้ง่ายขอยกตัวอย่างเป็นตัวเลข สมมติบริษัทผลิตรองเท้าแห่งหนึ่งต้องจ่ายเงินชดเชยการเลิกจ้างในปี 2551 จำนวน 10 ล้านบาท บริษัทก็ต้องทยอยตัดค่าใช้จ่ายถ้าเริ่มตั้งในปี 2550 ก็จะมีเวลา 2 ปีในการทยอยรับรู้ค่าใช้จ่ายในการเลิกจ้างพนักงานในปี 2550 เท่ากับ 5 ล้าน และปี 2551 อีก 5 ล้าน พอปลายปี 2551 ก็จะมีเงินจำนวน 10 ล้านบาท เพื่อจ่ายเป็นค่าชดเชยการเลิกจ้าง

จากกรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่า มาตรฐานบัญชีสากล หรือ IAS กำหนดให้บริษัทต้องบันทึกบัญชีตามเกณฑ์สิทธิ เพื่อให้แน่ใจว่ามีการรับรู้หนี้สินตามที่ควรจะเป็น IAS 19 Employee Benefit เป็นมาตรฐานบัญชีผลประโยชน์พนักงานที่ครอบคลุมการจ่ายผลประโยชน์พนักงาน ทั้งในระยะสั้น เช่น เงินเดือน โบนัส และระยะยาว เช่น ผลประโยชน์การเกษียณอายุ การเลิกจ้างโดยนายจ้าง เป็นต้น ในเรื่องผลประโยชน์ระยะสั้นที่บริษัทต้องจ่ายภายใน 12 เดือนนั้น การบันทึกบัญชีไม่ซับซ้อนเพราะไม่ต้องมีการคำนวณอะไร ตามมาตรฐาน IAS 19 ก็ให้ตัดค่าใช้จ่ายตามที่มีการจ่ายจริง แต่สำหรับผลประโยชน์ในระยะยาวซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายในอนาคต หรือมากกว่า 12 เดือนนั้น ต้องอาศัยการคำนวณตามวิธีทางคณิตศาสตร์ประกันภัยที่กำหนด (Actuarial valuation method) คือ วิธีคิดลดแต่ละหน่วยที่ประมาณการไว้ (Projected unit cost - PUC)

สำหรับในประเทศไทย หากมีการนำ IAS 19 มาใช้ ผลประโยชน์พนักงานอะไรที่เป็นระยะยาวและเข้าข่าย

IAS 19 ต้องมีการคำนวณและทยอยตัดค่าใช้จ่าย หนึ่งในผลประโยชน์พนักงานที่มักถูกมองข้ามแม้กระทั่งพนักงานเองก็ตาม คือ ผลประโยชน์เงินชดเชยตามกฎหมายแรงงาน ที่มีการกำหนดให้นายจ้างจ่ายเงินชดเชยในกรณีเลิกจ้าง ซึ่งการเลิกจ้างนี้รวมถึงการเกษียณอายุด้วย ดังนั้นนายจ้างต้องมีการตั้งเงินสำรองในการจ่ายเงินชดเชยลูกจ้างในวันที่ลูกจ้างเกษียณอายุ โดยจำนวนเงินที่จ่ายก็ต้องเป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายแรงงาน หากลูกจ้างทำงานมาเป็นเวลา 10 ปี จะได้เงินชดเชยค่าจ้างสูงถึง 300 วัน (หรือ 10 เดือน) ของเงินค่าจ้างก่อนวันเกษียณอายุ

การตั้งหนี้สินเพื่อเอาไว้จ่ายชดเชยการเกษียณอายุ อาจจะเป็นเรื่องใหม่สำหรับหลายๆบริษัท แต่สำหรับบริษัทข้ามชาติที่มีสาขา หรือบริษัทสัญชาติไทยที่มีการดำเนินธุรกิจในต่างประเทศ โดยเฉพาะทวีปยุโรป หรือ อเมริกา (ในอเมริกาจะเป็นมาตรฐานบัญชี FAS87) ที่มีหลักการคล้ายกับ IAS 19 ส่วนในทวีปเอเชีย นั้น ประเทศญี่ปุ่นก็ได้มีการประกาศใช้ IAS 19 และมีผลบังคับใช้กับบริษัทในประเทศญี่ปุ่นมาหลายปีก่อน และจะมีการใช้กับบริษัทญี่ปุ่นที่อยู่ในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทยด้วยในปี 2552 ส่วนประเทศในแถบอาเซียนด้วยกันนั้น ก็มีการประกาศใช้มาตรฐานบัญชีโดยยึด IAS 19 เป็นต้นแบบในการจัดทำ ใกล้ตัวเราเข้ามาในประเทศไทย ก็ได้มีการร่างมาตรฐานบัญชีไทย (Thailand Accounting Standard) ซึ่งคาดว่าจะมีการประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2554 โดยอาจเริ่มใช้สำหรับบริษัทมหาชนที่มีขนาดใหญ่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก่อน แล้วค่อยทยอยให้บริษัทขนาดกลางและเล็กต้องนำมาใช้ในลำดับต่อมา ต้องคอยติดตามข่าวจากทางสมาชิวิชาชีพบัญชีฯ

การให้ความสำคัญและสนใจในการรับรู้ข่าวสารและหลักการของ IAS 19 จะทำให้ผู้บริหารรวมถึงคณะกรรมการบริหารบริษัทที่มีความพร้อมในการปรับตัว และอยู่ในสภาพที่รู้ถึงผลกระทบต่อการเงินของบริษัท เมื่อมีการประกาศใช้ IAS 19 ตามแบบฉบับมาตรฐานบัญชีไทย ผลกระทบต่อการเงินที่กล่าวถึงได้เกิดขึ้นกับหลายๆ บริษัท ในหลายประเทศที่ประกาศใช้ IAS 19 เป็นครั้งแรก ถึงขั้นต้องควมรวมกิจการก็มีให้เห็นมาแล้วในประเทศญี่ปุ่น ในมุมมองของท่านผู้อ่านจะได้รู้ถึงพันธะที่บริษัทมีต่อพนักงาน ที่ไม่เคยมีกันที่กับบัญชีรับรู้ถึงพันธสัญญาดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลิกจ้าง และการเกษียณอายุ โดยสังเกตได้จากข่าวที่มีการประท้วงของพนักงานหรือสหภาพแรงงานเมื่อมีการเลิกจ้างหรือปิดกิจการ

หากบทความนี้ได้รับความสนใจ จะได้เขียนต่อไปฉบับต่อไป

บทบาทของ Actuary กับมาตรฐานการบัญชี 19 (IAS 19: Employee Benefits) โดย อภิภูรุ อภิรักษ์ดิวงค์ FSA

มาตรฐานการบัญชีสากล หรือที่เราเรียกกันติดปากว่า IFRS (“International Financial Reporting Standard”) เริ่มมีบริษัทหลายบริษัทในทุกวงการธุรกิจให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เหตุผลหลักประการหนึ่งคือ มาตรฐานการบัญชีไทย (Thai Accounting Standard “TAS”) จะมีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับ IFRS โดย ณ ปัจจุบัน บริษัทมหาชน 50 อันดับแรกที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จะต้องใช้มาตรฐานการบัญชีสากล ภายในเร็ววันนี้ ส่วนบริษัทอื่นๆ นั้นยังไม่ได้มีข้อบังคับใช้ที่ชัดเจน

IAS 19 เป็นส่วนหนึ่งของ IFRS ที่พูดถึง การคำนวณหนี้สิน ที่เกิดขึ้นจากการให้ผลประโยชน์แก่พนักงาน การเปิดเผยข้อมูล และการทำบัญชีหนี้สิน ที่เกิดขึ้นจากการให้ผลประโยชน์แก่พนักงาน ส่วนการทำบัญชีของผลประโยชน์แก่พนักงานเมื่อเกษียณ ดังกล่าว จะไปรวมอยู่ใน IAS 26

IAS 19 ได้มีการจัดชนิดของการให้ผลประโยชน์แก่พนักงานเป็น 4 ชนิด ได้แก่

- 1) Short Term Employee Benefits เช่น เงินเดือน โบนัส เบี้ยเลี้ยง
- 2) Post-Employment Benefits เช่น Defined Benefit or Defined Contribution scheme
- 3) Other Long Term Employee Benefits
- 4) Termination Benefits เช่น การจ่ายเงินค่าชดเชยตามกฎหมาย ในกรณีเลิกจ้าง (Legal Severance Payment “LSP”)

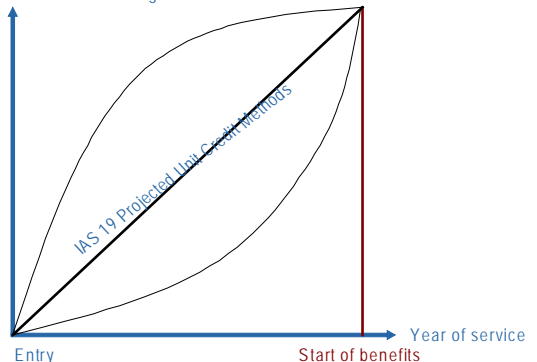
ในประเทศไทย Actuary จะมีบทบาทสำคัญในการคำนวณ หนี้สินของผลประโยชน์ ตาม Defined Benefit Plan และ LSP ด้วยเหตุที่ว่า ผลประโยชน์เหล่านี้ เป็นผลประโยชน์ระยะยาว การคำนวณหนี้สินโดยใช้วิธีการทางบัญชีไม่สามารถรองรับลักษณะของผลประโยชน์เหล่านี้ได้

การคำนวณมูลค่าหนี้สินตามหลักของ Actuary ก็มีหลายวิธี International Accounting Standard Board ควรคิดได้ว่า การคำนวณมูลค่าหนี้สิน ควรจะตั้งให้ใช้แค่วิธีเดียว นั่นคือ วิธี Projected Unit Credit Method (“PUC”) เหตุผลสำคัญที่ IASB เลือกใช้วิธีนี้ เพราะ PUC มีการเฉลี่ยมูลค่าหนี้สินเป็นเส้นตรงตามระยะเวลาการทำงานของพนักงานแต่ละราย

Projected Unit Credit Methods

Cost of future obligations

Projected Unit Credit Method คืออะไร ?

หลังจากที่ Actuary ได้รับข้อมูลดิบจากบริษัท Actuary ก็จะช่วยผู้บริหารของแต่ละบริษัทในการตั้ง Assumptions ที่สำคัญได้แก่

- 1) Mortality Assumptions
 - 2) Employee Turnover Assumptions
 - 3) Discount Rate Assumptions
 - 4) Salary Increase Assumptions
- Etc

ภายใต้ IAS 19 ผู้บริหารของแต่ละบริษัทมีหน้าที่รับผิดชอบในการตั้ง Assumptions ซึ่งอาจจะได้รับความช่วยเหลือจาก Actuary ได้ Actuary จะเริ่มสร้าง model ตามหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย โดยใช้วิธีการตั้งหนี้สินตามหลัก Projected Unit Credit Method

ถ้าลองดูตัวอย่างง่ายๆ

นาย Tommy (ขออ้อมชื่อหน่อย)

ทำงานให้บริษัท ABC เป็นระยะเวลา 10 ปี

ขณะนี้ นาย Tommy อายุ 30 ปี

จะเกษียณอายุไปอีก 30 ปี

หรือตอนที่นาย Tommy อายุ 60 ปี

ลองสมมุติว่า นาย Tommy มีอัตราการมีชีวิตรอดอยู่ถึงเกษียณเท่ากับ 90% ($P_{30|30} = 90\%$)

หลังจากหักความน่าจะเป็นที่นาย Tommy จะอยู่ต่อในบริษัท ABC จนถึงเกษียณ

จะเท่ากับ 80% ($P_{30|30} \times W_{30|10} = 80\%$)

(w = ความน่าจะเป็นที่พนักงานจะอยู่กับบริษัท)

สมมุติต่อว่าอัตราดอกเบี้ยเท่ากับ 5% ต่อปี

บริษัท ABC มีนโยบายในการให้เงินบำเหน็จกับพนักงานตอนเกษียณ เป็นเงิน 100,000 บาท

ขั้นตอนที่ 1 การหาค่า Actuarial Present Value ของหนี้สิน

$$= (100,000 \times 80\%) / (1.05)^{30}$$

$$= 18,510 \text{ บาท}$$

ขั้นตอนที่ 2 การหาหนี้สินตามหลัก Projected Credit Unit Method

$$= 18,510 \times (10 / (10+30))$$

$$= \mathbf{4,628 \text{ บาท}}$$

ข้างต้นนี้ก็จะเป็นตัวอย่างง่ายๆ นะครับ

การจ่ายเงินค่าชดเชยตามกฎหมาย ในกรณีเลิกจ้าง

ในประเทศไทย การจ่ายเงินค่าชดเชยตามกฎหมาย ในกรณีเลิกจ้าง ("LSP") จะเป็นผลประโยชน์ชนิดหนึ่งที่จะทำให้บริษัทจะต้องตั้งหนี้สินทางการบัญชีที่มากขึ้น ซึ่งผลประโยชน์ชนิดนี้จะมีผลกระทบต่อทุกบริษัทในประเทศไทย เพราะว่าด้วยกฎหมาย บริษัทจะต้องชดเชยให้พนักงานที่บริษัทเลิกจ้างโดยไม่มีข้อยกเว้นหนี้สิน LSP จะถูกจัดให้เป็น Post-Employment Benefits เพราะว่าเมื่อพนักงานเกษียณ บริษัทก็ต้องจ่ายเงินทดแทนส่วนนี้ ซึ่งในหลายๆ ประเทศ LSP จะถูกจ่ายต่อเมื่อพนักงานถูกเลิกจ้างเท่านั้น ซึ่งจะไม่รวมถึงการเกษียณ เพราะฉะนั้น LSP ในบางประเทศจะถูกจัดให้เป็น Termination Benefits เท่านั้น

ขณะนี้หลายๆ บริษัทได้เริ่มมีการคำนวณหนี้สินที่เกิดจาก LSP และพบว่า หนี้สินส่วนนี้มีมูลค่าที่ไม่น้อยเลยทีเดียว เลยมีหลายความเห็นที่ต่างคิดว่าการดำเนินการใช้ IAS 19 ในประเทศไทย จะมีผลกระทบต่อมากกว่าในประเทศอื่น ๆ

หลายๆ ท่านผู้อ่านก็คงทำงานอยู่ในวงการประกันด้วยกัน ก็คงขอฝากไว้เพื่อให้ไปศึกษาต่อ เพราะในอีกไม่ช้า บริษัทประกันเองก็ต้องใช้มาตรฐานการบัญชีตามสากล และคงหนีไม่พ้นที่ Actuary จะมีบทบาทหน้าที่ในการคำนวณมูลค่าหนี้สินตามหลักของ IAS 19 ต่อไป

www.iasb.org

www.pwc.com/th/en/leading-the-way-2008/accounting-for-employee-benefits-under-ifs.jhtml

การตีความและการใช้งานงบการเงิน

(Financial Report)

ของบริษัทประกันภัย

โดย พิเชฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

บทความนี้เป็นเรื่องราวที่ฟังดูแล้วธรรมดา แต่จริงๆ แล้วไม่ธรรมดาเลยในทางปฏิบัติ สำหรับบรรดาแอดจิวรีในบริษัทประกันชีวิตและประกันวินาศภัยทั้งหลาย เพราะว่ากว่าจะได้มาซึ่ง งบการเงิน (Financial Report) ที่มีตัวเลขสวยๆ ออกมาให้เห็นนั้น หลายคนคงต้องออกหลาบ อดนอน (แต่กินเยอะ) จนเหมือนหมီးแพนด้า (เหมือนกิ้งก่าและตัว) กันเป็นแถว แต่ผลที่ได้ ออกมานั้นก็คงจะขึ้นกับการตีความและใช้งานงบการเงิน (Financial Report) เหล่านี้จาก บุคคลทั่วไป ทั้งภายในและภายนอกบริษัท

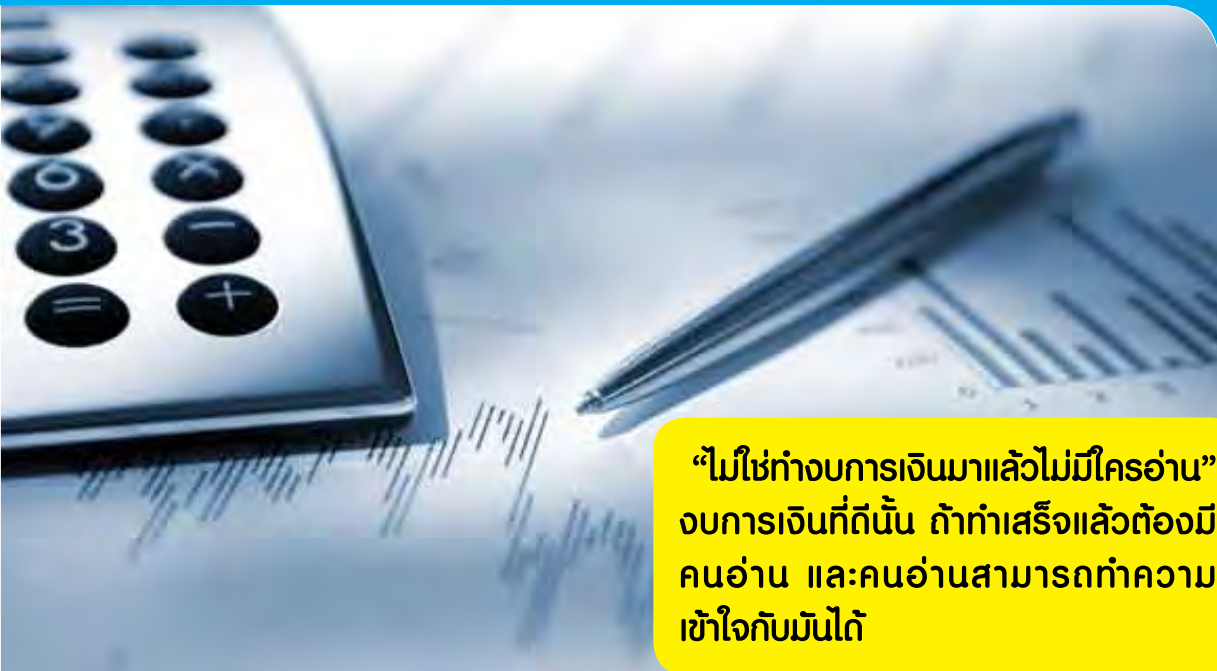
บทความคราวนี้เลยเขียนขึ้นมาเพื่อเอาใจคอกนักบัญชีและนักบริหารทั่วไป ที่ต้องใช้ ตัวเลขจากงบการเงินเพื่อดูผลประกอบการของบริษัทกันครับ

หลายคนคงอาจสงสัยว่า ทำไมแอดจิวรีจึง ต้องไปเกี่ยวกับงบการเงิน (Financial Report) ด้วย เพราะจะมีแต่คนเข้าใจว่าแอดจิวรี (หรือนักคณิตศาสตร์ ประกันภัย) มีหน้าที่คำนวณเบี้ยประกันภัยเท่านั้น ซึ่งก็ ถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แต่ถูกต้องไม่ทั้งหมด เพราะ นั้นเป็นเพียงแค่งานหน้าบ้านเท่านั้น ส่วนงานหลังบ้านที่ หลายคนอาจยังไม่ทราบก็คือ การมีส่วนรับผิดชอบใน งบการเงิน (Financial Report) ร่วมกับฝ่ายบัญชีด้วย โดยฝ่ายบัญชีจะเห็นการนำเอาตัวเลขที่เป็นเม็ดเงินสด จริงๆ (เช่น เบี้ยประกันภัยรับ หรือ ค่าสินไหมทดแทน) มาลงในบัญชี ส่วนแอดจิวรีจะคำนวณเอาตัวเลขที่คิดว่า จะเป็นต้นทุนค่าใช้จ่าย (หรือรายรับที่อาจเกิดขึ้นใน อนาคต) มาประมาณการเอาให้แม่นยำที่สุด แล้วนำมา ลงในงบการเงิน (Financial Report)

ดังนั้นถ้าจะให้ถามว่านักบัญชีต่างกับแอดจิวรี อย่างไร ก็คงจะได้คำตอบประมาณที่ว่า นักบัญชีจะนำ เอาตัวเลขที่เกิดขึ้นในอดีตมาใส่ในงบการเงิน (Financial Report) ให้ถูกต้องตามระบบมาตรฐาน

สากลบัญชี หลังจากนั้นแอดจิวรีจึงจะประเมินบริษัท โดยสร้างสมมติฐานต่างๆ ขึ้นมา เพื่อประมาณสิ่งที่ควร จะเกิดขึ้นในอนาคต แล้วจึงนำเอาตัวเลขเหล่านั้นมาใส่ ในงบการเงิน (Financial Report) อีกทีหนึ่ง ส่วน ความสามารถในการประเมินอนาคตของแอดจิวรีนั้น คำที่ว่า ไปที่ใช้แซวกันประจำก็คือ การนั่งเทียนอย่างมี เหตุมีผล (Educated guess) นั่นเอง

ตัวอย่างของตัวเลขที่เห็นได้ชัดว่าจะต้องมี แอดจิวรีเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างแน่นนอนนั้นก็คือ การตั้งเงิน สำรองกรมธรรม์เพื่อให้เพียงพอกับกรมธรรม์ในแต่ละ กรมธรรม์ (ซึ่งก็ยากอยู่ไม่น้อย) และหลังจากนั้นก็ต้อง มาทำให้เข้ากับระบบบัญชีในแต่ละแบบ ไม่ว่าจะเป็น แบบที่กำหนดในประเทศ (Local regulation) หรือแบบที่กำหนดตามมาตรฐานสากล (General Accepted Accounting Principle) โดยบางบริษัทก็ มีระบบบัญชีที่ต้องทำให้ถูกต้องอยู่ถึง 4 - 5 แบบกัน ที่เดียว (เช่น แบบที่กำหนดในประเทศ แบบที่กำหนด เพื่อคำนวณภาษี แบบที่กำหนดตามผู้ถือหุ้นใน

**“ไม่ใช่ทำงบการเงินมาแล้วไม่มีใครอ่าน”
งบการเงินที่ดีนั้น ถ้าทำเสร็จแล้วต้องม
คนอ่าน และคนอ่านสามารถทำความเข้าใจกับมันได้**

ออสเตรเลีย แคนาดา และอเมริกา เป็นต้น)

แล้วทำไมงบการเงิน (Financial Report) ของ บริษัทประกันจึงเป็นสิ่งสำคัญล่ะครับ

นั่นเพราะว่างบการเงิน (Financial Report) จะบอกถึงสถานะที่บริษัทมีกำไรหรือขาดทุน และมีเงินทุนที่เพื่อไว้ในยามฉุกเฉินเหลืออยู่เท่าไรที่จะสามารถนำไปชำระคืนให้กับผู้ถือกรมธรรม์ได้ ทำให้หน้าที่หลักของแอกชูว์รีอีกอย่างหนึ่ง คือการดูแลประกอบการกำไร / ขาดทุนของบริษัท รวมทั้งดูแลเงินทุน (Capital) ที่บริษัทมีเหลืออยู่

แล้วการที่จะแสดงผลกำไรหรือขาดทุนได้นั้น ก็คงต้องขึ้นกับว่า แอกชูว์รีจะประเมินการตั้งเงินสำรองกรมธรรม์ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างไร ที่สำคัญก็คือ ถ้าปีไหนแอกชูว์รีเปลี่ยนแปลงการตั้งเงินสำรองกรมธรรม์ให้ลดลง ปีนั้นก็ทำให้บริษัทแสดงผลกำไรพุ่งปรืดอย่างทันตาเห็น (เหมือนปล่อยน้ำจากเขื่อนให้ลงสู่กระเปาะให้มากขึ้น) แต่การจะเปลี่ยนแปลงการตั้งค่าเงินสำรองกรมธรรม์ในแต่ละปีนั้น จำเป็นจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถในเชิงลึกและวิจารณญาณ (รวมไปถึงจรรยาบรรณ) ของคนที่เป็นแอกชูว์รี อีกทั้งประเทศไทยก็มีแอกชูว์รีที่อยู่ในคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) คอยสอดส่องดูแล

เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคอีกทางหนึ่งอยู่แล้ว จึงเป็นที่วางใจได้ว่าแอกชูว์รีไม่มั่วฉ้อแน่นอนครับ (เราเอาเกียรติของลูกเสือสำรองเป็นประกัน)

หน้าข่าวประเทศไทยเรายังมีสมาคมคณิตศาสตร์ประกันภัย (The Society of Actuary of Thailand) ที่คอยช่วยสอดส่องดูแลเพื่อยกระดับความสามารถและจรรยาบรรณของแอกชูว์รีด้วยอีกทางหนึ่ง

วิธีการทำงานของแอกชูว์รีในการคำนวณเพื่อให้ได้มา ซึ่งงบการเงิน (Financial Report)

ปกติแล้วคนทั่วไปจะคิดว่า แอกชูว์รีจะต้องเก่งเรื่องสูตรคำนวณทางคณิตศาสตร์ที่ยาวถึงสามวาสองศอกกันทีเดียว แต่ในความเป็นจริงแล้ว การที่จะจำสูตรคำนวณทั้งหมดให้ได้มันเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะมีสูตรที่จะให้เรียนรู้ไม่มีวันจบสิ้น ดังนั้นแอกชูว์รีที่มีประสบการณ์ (และได้เป็น Qualified Actuary) จะเน้นที่การสร้างสูตรคำนวณเองตามหลักการของระบบมาตรฐานสากลที่ได้สอบกันมา

และเนื่องจากว่าชนิดของธุรกิจบริษัทประกันภัยนั้นจะมีต้นทุนเกิดขึ้นตามหลังในอนาคตข้างหน้า แต่กลับเก็บเงินมาไว้กับบริษัทก่อน ดังนั้นแอกชูว์รีที่ดีนั้นนอกจากจะต้องคำนวณผลประกอบการของบริษัทได้แล้ว ยังควรจะสามารถดูสิ่งต่อไปนี้ได้

1. ทิศทางของกำไร / ขาดทุนของบริษัท (Trend of Profit) ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ด้วย เพราะสภาพแวดล้อมในตลาดเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงทำให้ต้นทุนของกรรมธรรม์ประกันภัยที่เคยขายไปแล้ว (แต่บริษัทยังให้ความคุ้มครองอยู่) เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ แล้วอาจส่งผลทำให้บริษัทเกิดการขาดทุนที่คาดไม่ถึง และยังผลถึงภาวะล้มละลายได้โดยไม่รู้ตัว
2. แหล่งที่มาของกำไรของบริษัท (Source of Profit) ก็เป็นสิ่งที่จะต้องเป็นอีกอย่างหนึ่งที่แอคชูวาไรตี้ควรวิเคราะห์ ซึ่งโดยหลักทั่วไปอย่างคร่าวๆ แล้ว เราจะต้องมองให้ออกว่าขณะนี้บริษัทได้กำไรมาจากทางใด เป็นต้นว่า กำไรจากการลงทุนในตลาดหุ้นหรือพันธบัตร หรือกำไรจากการพิจารณารับประกันที่มีประสิทธิภาพหรือไม่ก็กำไรที่เกิดจากการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายของบริษัท ทั้งนี้ทั้งนั้น แหล่งที่มาของกำไรก็อาจจะมาจากการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินสำรองของกรรมธรรม์ ซึ่งก็ไม่ได้แสดงถึงประสิทธิภาพของผลประกอบการอย่างแท้จริงก็ได้
3. การวางแผนอย่างเป็นระบบของบริษัท (Strategic Planning) ก็เป็นสิ่งที่จะต้องวิเคราะห์ต้องมีเกี่ยวข้องอยู่ด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าจะวางแผนการดำเนินงานในปีหน้า สามปีข้างหน้า หรือห้าปีข้างหน้า มิหนำซ้ำอาจจะต้องประมาณการงบการเงิน (Financial Report) ถึง 3 - 5 ปีล่วงหน้ากันให้ดูเลยก็ด้วย

4. รู้จักอย่างลึกซึ้งว่า หนี้สิน (Liability) และสินทรัพย์ (Asset) รวมทั้ง เงินทุน (Capital) นั้นคำนวณหาได้อย่างไรในระบบมาตรฐานสากลต่างๆ อีกทั้งควรจะต้องรู้ว่า ตัวไหนยังใช้ได้อยู่ หรือตัวไหนที่ล้าสมัยไปแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ระบบการตั้งเงินทุนขั้นต่ำ (Minimum required capital) ของประเทศไทยนั้นอาจจะดูไม่ทันสมัยเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านบ้าง (เพราะมีแนวโน้มว่าบางบริษัทอาจจะมียุทธศาสตร์ไม่เพียงพอที่จะรองรับความเสี่ยงในตลาดที่มีความผันผวนเพิ่มมากขึ้น เป็นทวีคูณในอนาคต) ดังนั้นปกติแล้ว จึงมีบริษัทที่ได้มีการศึกษาคำนวณหาเงินทุนขั้นต่ำที่บริษัทควรจะมีจริงๆ อย่างคร่าวๆ (เช่น การใช้วิธีการคำนวณแบบมาตรฐานตามแต่ความเหมาะสมสำหรับบริษัทในเครือทั่วโลก เป็นต้น) ไว้อยู่บ้างเพื่อเอาไว้พิจารณาอีกต่างหากอีกหนึ่งชุด และก็สามารถเอาไว้ใช้กับการจัดลำดับความน่าเชื่อถือของบริษัทในเครือทั้งหมดอีกด้วย (เช่น วิธีการคำนวณตามมาตรฐานของ Standard & Poor's เป็นต้น) และนั่นก็หมายความว่า งบการเงินสามารถมีได้มากกว่าหนึ่งชุด เพราะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ว่าจะนำไปใช้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม ท่านก็คงทราบ ว่า ระบบการตั้งเงินทุนขั้นต่ำของประเทศไทยได้ถูกยกระดับให้ดีขึ้น และเมื่อศึกษาถึงผลลัพธ์ของระบบใหม่แล้ว ก็คงจะมีการบังคับให้ใช้กันภายในอนาคตข้างหน้า

**แอกชูวาไรตี้ที่ควรจะต้องวิเคราะห์
สิ่งเหล่านี้ให้กับบริษัทประกันภัยด้วย
คือ**

- 1) Trend of Profit
- 2) Source of Profit
- 3) Strategic Planning
- 4) Impact of Balance sheet

Audited accounts will normally say the financial report is “true and fair” and prepared in accordance to IFRS (International Financial Reporting Standard)

งบการเงินตามระบบมาตรฐาน

การจะทำงบการเงินระบบมาตรฐาน (Financial Reporting Standard framework) นั้นจะต้องเข้าใจวัตถุประสงค์และสภาพแวดล้อมที่ใช้อยู่ในประเทศนั้นๆ ให้ได้เสียก่อน และการตีความจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพื่อให้ผู้บริหารได้ใช้ข้อมูลที่ผ่านมาการวิเคราะห์แล้วมาตัดสินใจ อีกทั้งแอดจัวร์จะต้องทำความเข้าใจกับผู้เกี่ยวข้องทุกๆ ด้าน (Stakeholders) ที่ต้องการใช้งบการเงิน (Financial Report) เหล่านี้

“ไม่ใช่ทำงบการเงินมาแล้วไม่มีใครอ่าน” งบการเงินที่ดีนั้น ถ้าทำเสร็จแล้วต้องมีคนอ่านและคนอ่านสามารถทำความเข้าใจกับมันได้

ปัจจัยสำคัญที่งบการเงินที่ทำออกมาแล้วจะต้องมีก็คือ 1) โปร่งใสและตรวจสอบได้ (transparent), 2) แม่นยำ (accurate) , และ 3) เชื่อถือได้ (Reliable) และสิ่งเหล่านี้ก็อาจจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าหากเราไม่มีข้อมูลและโมเดลที่ดีและเพียงพอที่จะนำมาคำนวณ อีกทั้งการสื่อสารเพื่อนำมาซึ่งความเข้าใจในข้อมูลแต่ละชนิดนั้นก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับแอดจัวร์ เราจึงควรจะต้องมีการตรวจสอบกระบวนการทำงานอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น การทำ PDCA (Plan Do Check and Action) ที่ต้องวางแผนก่อนลงมือจัดการกับข้อมูลจริง

และหลังจากทำทุกอย่างเสร็จแล้ว ก็จะต้องมีการตรวจสอบว่าถูกต้อง หรือมีสิ่งใดที่ควรจะต้องพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกระบวนการหรือไม่ก่อนที่จะลงมือแก้ไขปรับปรุงต่อไป

Audited accounts will normally say the financial report is “true and fair” and prepared in accordance to IFRS (International Financial Reporting Standard)

unส่งท้าย

สิ่งที่สำคัญก็คือ “ไม่ใช่ทำงบการเงินมาแล้วแต่กลับไม่มีใครอยากอ่านหรือนำมันมาใช้” งบการเงินที่ดีนั้น ถ้าทำเสร็จแล้วต้องมีคนมาอ่าน และคนอ่านสามารถทำความเข้าใจกับมันได้ด้วย

สำหรับผมแล้ว การตีความงบการเงินจึงเปรียบเสมือนการเล่นตัวโน้ตที่ปกติแล้วจะอ่านไม่รู้เรื่องให้ออกมาเป็นท่วงทำนองเพื่อให้คนฟังได้ซาบซึ้งกับเสียงเพลง และนั่นก็คงเป็นหน้าที่ของแอดจัวร์อีกอย่างหนึ่งที่เราควรจะแปลงตัวเลขให้เป็นเหมือนตัวโน้ต แล้วบรรเลงให้คนทั่วไปได้ซาบซึ้งถึงท่วงทำนองในงบการเงินเหล่านั้นกันครับ

Assumptions สำหรับ GPV

โดย คุณสุวัฒน์ แสงประกาย (บีเวอร์) FSA

กลับมาพบกันอีกครั้งนะคะ หลังจากที่เราหายไปหนึ่งฉบับ ต้องขออภัย (ผู้อ่านและ Tommy) ที่ไม่ค่อยมีเวลาจะเขียนให้ แต่ต่อไปผมจะพยายามไม่ให้หายไปนานแบบนี้....

ครั้งที่แล้ว (ในสวัสดีแอกซ์วิริฉบับที่ 12) ผมติดค้างไว้ในเรื่องของการกำหนด Assumptions ที่ใช้กับ GPV ฉบับนี้ ผมจะเขียนเรื่องนี้ให้จบ แต่ต้องเกริ่นไว้ก่อนนะคะว่า การกำหนด Assumptions นั้น หากจะเข้าไปรายละเอียดลึกๆ แล้ว จะเป็นเรื่องยาวมากๆ เอาเป็นว่า เราคุยกันแบบหลักการมากกว่าที่จะเข้าไปรายละเอียดแล้วกันนะคะ

ก่อนอื่น ผมต้องขอบอกว่า GPV Assumptions ใน paper นี้ จะพูดถึง GPV ที่กำลังจะนำมาใช้กับ RBC ของบ้านเราในอนาคตเท่านั้น ซึ่งยังคงเป็นฉบับร่างอยู่นะครับ การตั้ง Assumptions ของ GPV จริงๆ แล้วมีความหลากหลาย และขึ้นกับ Actuarial Judgements ค่อนข้างมาก ดังนั้น ผู้อ่านอาจจะพบว่า มีความแตกต่างกันบ้างกับบทความอื่น ที่สำคัญ ที่ผมจะพูดถึงต่อไปนี่ เป็นหลักการของฝั่งประกันชีวิตนะคะ ส่วนฝั่งประกันวินาศภัยนั้นคิดว่าหลักการน่าจะคล้าย ๆ กัน

เริ่มกันเลยดีกว่าครับ.....ต้องเข้าใจก่อนว่า GPV นั้น ใช้หลักการที่เรียกว่า Principle Base ไม่ใช่ Formula Base (หรือบางคนจะเรียกกันว่า Rule Base) นะครับ Principle Base ก็หมายความว่า การทำ GPV เราจะใช้หลักการของมัน โดยไม่มีสูตรการคำนวณตายตัว หลักการคำนวณ Reserve ก็คือ Present Value of Future benefits ลบ Present Value of Future Gross Premium เท่านั้นแหละครับ ดังนั้น การทำ GPV รวมถึงการกำหนด Assumptions นั้นจะขึ้นกับ Actuarial Judgements ค่อนข้างมาก ซึ่ง Actuary จะต้องมีความเป็น Professional และมีจรรยาบรรณสูงด้วยนะครับ

เอาละครับ เมื่อ GPV เป็น Principle Base การกำหนด Assumptions ก็เช่นกัน เรามาวางกันถึง Assumptions หลักๆ แต่ละตัวเลยนะคะ

1. Mortality – อัตราการตาย.....

จริงๆ แล้ว หากเรามีข้อมูลการตายของบริษัทที่มากพอแล้วละก็ การสร้างตารางมรณะจากประสบการณ์ของบริษัทเองจะดีที่สุดครับ แต่ว่า..... (1) วิธีการสร้างตารางมรณะของตัวเองนั้น เป็นเรื่องที่ต้องกล่าวกันต่างหากครับ พูดยังไม่จบแน่ และ (2) จำนวนการตายที่ใช้ในการศึกษานั้นต้องมากพอครับ คำว่า “มากพอ” นี้ตัดสินยากนะครับ ผมเคยพบใน Paper ฉบับหนึ่งของสมาคม Actuary ของ Canada บอกว่า ต้องมีจำนวนการตายไม่น้อยกว่า 3,007 รายครับ ส่วนตัวเลขนี้มายังไง คนที่สอบมาจนถึงระดับหนึ่งก็คงจะมีคำตอบอยู่ในใจอยู่แล้ว และหากใครสนใจก็ให้เข้าไปดู Website ของสมาคมเรื่อง Expected Mortality ได้ครับ หรือมีบางคนบอกว่าทำให้ดูได้ใน exam course 4 หรือ course C นี้แหละ

คราวนี้ ถ้าจำนวนการตายไม่พอละครับ...ทำยังไงดี ขอแนะนำให้ใช้เป็น % ของตารางมรณะของ Industry ก็ได้ครับ ปัจจุบัน เราใช้ TMO97 กันอยู่แล้ว แต่ว่าเราจะใช้กี่ % ของ TMO97 ดีละครับ ผมแนะนำดังนี้ครับ

- ถ้าประสบการณ์ของบริษัทมากพอควร (แต่น้อยกว่า 3007) ก็ควรคำนวณ Loss ratio หรือ A/E Ratio (เคยกล่าวไปแล้วในฉบับก่อนๆ นะครับ A/E ก็คือ อัตราส่วน Actual ทหารด้วย Expect ซึ่งหมายถึง จำนวนการตายจริง ทหารด้วย จำนวนการตายที่คาดว่าจะเกิด โดยคำนวณจากอัตราของ TMO คูณด้วย exposure) แล้วก็ใช้ A/E Ratio นั้นแหละครับเป็น % ที่ต้องการ แต่แนะนำให้เพิ่ม Margin เข้าไปบ้างนะครับ หากว่าบริษัทมีจำนวนการตายน้อยกว่า 3007 มาก ๆ ยิ่งมากก็ควรเพิ่ม Margin มาก เช่นว่า A/E Ratio อยู่ที่ 60% ก็อาจจะใช้ที่ 70% แทนก็ได้
- ถ้าเราทราบ Assumption ของบริษัทอื่น โดยเฉพาะบริษัทใหญ่ๆ ที่มีประสบการณ์มากพอ (ถ้าเราทราบนะครับ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม...) ก็ควรเปรียบเทียบกันดูว่า Assumptions ที่บริษัทใหญ่ๆ ใช้ นั้น ต่างจากที่เรากำหนดมากแค่ไหน และด้วยเหตุผลอะไรที่เราคิดว่ามันต่างกัน ยกตัวอย่างนะครับ สมมุติว่า เราทราบว่าบริษัทขนาดใหญ่ใช้ที่ 60% ของ TMO97 แต่ว่า A/E เราอยู่ที่ 50% เราจะต้องใช้ที่ 60% เช่นกันนะครับ เป็นไปได้ที่เราอาจจะมี A/E Ratio ที่ดีกว่า เนื่องจากว่า เรามีกฎเกณฑ์ Underwriting ที่เข้มงวดกว่า หรือว่า เราเข้าไปในตลาดที่มีความเสี่ยงต่ำกว่า ก็เป็นได้นะครับ แต่ถ้าผมแนะนำ เหตุผลข้างต้น ถ้าไม่เข้มจริง ๆ แล้วละก็ ไม่ควรต่ำกว่าบริษัทใหญ่ครับ เพราะเค้ามีจำนวนการตายมากกว่า
- ผมเคยเห็นคำถามว่า เราสามารถใช้ % ที่ต่ำลงในอนาคต คือมี Mortality Improvement ได้หรือไม่ เช่นว่า สมมุติให้มี mortality ที่ 60% ของ TMO และสมมุติให้ลดลงในแต่ละปีในระยะเวลา 10 ปี ละ 2% ไปอยู่ที่ 50% ในอีก 10 ปี ข้างหน้า อย่างนั้นจะได้ไหม ขอตอบว่า... ได้ครับ แต่อาจจะพิสูจน์ยากกันทีเดียว ทั้งนี้ก็คงต้องขึ้นกับ Actuarial Judgment และ Industry อีกนะแหละครับ

2. Lapse – อัตราการขาดอายุของกรมธรรม์....

อันนี้ยากกว่า Mortality ครับ เพราะว่าไม่มีตารางอะไรของ Industry ให้เราใช้ เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะกำหนดมาจากประสบการณ์ของบริษัทละครับ ซึ่งก็ควรจะใช้ประสบการณ์หลายๆ ปีนะครับ สิ่งหนึ่งที่น่าจะคิดคือว่า เราควรใช้ Lapse Rates ชุดเดียวทั้ง portfolio เลย โดยกำหนดตาม duration (ปีกรมธรรม์) หรือว่า ต้องการแยกตามลักษณะของธุรกิจ เช่น ตามช่องทางการขาย ตามงวดการชำระเงิน ตามลักษณะของแบบประกัน เป็นต้น อันนี้ ก็แล้วแต่บริษัทละครับ หากคิดว่าประสบการณ์ในแต่ละกลุ่มธุรกิจมีความแตกต่างกัน อย่าลืมว่า ถ้าแยกเป็นหลายกลุ่ม จำนวนข้อมูลที่น่ามาศึกษาของแต่ละกลุ่มต้องมากพอด้วยนะครับ อย่างไรก็ตาม ถ้ามี assumptions หลายๆ ชุด ก็จะทำให้ซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งเราคงต้องมองในทางปฏิบัติจริงด้วยนะครับ

3. Interest Rate – อัตราดอกเบี้ยที่ใช้ในการ discount อันนี้ไม่อยากครับ (ไม่อยากสำหรับการทำ RBC ของเราเท่านั้นนะครับ หากเป็น GPV ที่ทำเพื่อวัตถุประสงค์อื่น หรือในประเทศอื่น จะซับซ้อนมากครับ เช่น Canada ใช้ระบบ Asset Liability Matching หรือที่เรียกว่า CALM ซึ่งผมจะไม่กล่าวในที่นี้) ใช้ตามที่ถูกเกณฑ์ของภาครัฐกำหนดละครับ เช่นให้ใช้ Rate ของ Zero Coupon Bond ณ วันที่คำนวณเงินสำรอง (Valuation Date) เป็นต้น อัตราดอกเบี้ยนี้เป็นตัวสมมุติฐานที่ค่อนข้างจะมีผลกับ GPV reserve ค่อนข้างมากนะครับ การลดหรือเพิ่มของ GPV reserve โดยหลักๆ แล้วจะเกิดจากอัตราดอกเบี้ยที่ใช้ที่แหละครับ โดยเฉพาะถ้าเรามีแบบประกันที่มี guaranteed benefits มากๆ เช่น พวก Endowment ที่ขายกันมากๆ ในบ้านเราที่แหละครับ

4. Expense - ค่าใช้จ่าย อันนี้ยากพอสมควรครับ ผมขอแบ่งเป็น 2 ข้อย่อย ดังนี้

4.1 บริษัทที่ใหญ่พอ คือ มี Economies of scale แล้ว ก็ควรจะทำ Expense Analysis ของตนเอง และใช้ expense assumption จาก analysis นั้น Expense Analysis นี้ อาจจะทำแบบรวมทั้งบริษัท หรืออาจจะแยกตามกลุ่มธุรกิจ ตามช่องทางการขาย ฯลฯ ก็ได้ครับ ขึ้นกับการทำ Analysis ของแต่ละบริษัท

4.2 บริษัทที่ยังไม่ใหญ่พอ คือยังไม่มี Economies of scale ก็อาจจะทำ expense analysis ของตนเองเช่นกัน หรืออาจจะใช้ Target Expense แล้วตั้งสำรองเพิ่มก็ได้ครับ

ถึงตรงนี้เรามีสองคำถามเกิดขึ้น คือ (1) Economy of scale หมายถึงอะไร และ (2) Target Expense คืออะไร เรามาว่ากันครับ

ก่อนที่ผมจะกล่าวถึง Economies of scale นั้น ผมขอพูดถึง Technical Term คำนี้ก่อนครับ....Expense Allowance ครับ Expense Allowance หมายถึง ส่วนของสมมุติฐานค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการกำหนดเบี้ยประกันภัยครับ สมมุติง่ายๆ นะครับว่า เรา charge ค่าใช้จ่ายในเบี้ยประกันภัยไว้ที่ 10% ของเบี้ยประกัน ถ้าขายได้ 10 ล้าน Expense Allowance ก็คือ 1 ล้านครับ

Economies of scale ก็คือ บริษัทที่มีค่าใช้จ่ายจริงๆ ใกล้เคียงกับ expense allowance แล้วในระยะยาวครับ (นั่นคือ ไม่ใช่ว่าลดค่าใช้จ่าย เพื่อให้เท่ากับ allowance แค่ 1-2 ปีนะครับ) บริษัทที่มี economies of scale นั้น โดยทั่วไปแล้วมักจะต้องเป็นบริษัทใหญ่พอ เพราะจะสามารถควบคุมค่าใช้จ่ายในระยะยาวได้ และต้องมีรายรับที่เข้ามาอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะรักษาระดับค่าใช้จ่ายไว้ได้ หรือหากต้องปรับค่าใช้จ่ายขึ้นแล้ว ต้องสามารถปรับ allowance ขึ้นได้โดยไม่มีผลกระทบกับรายรับ หรือบีบประมาณมากนัก

สรุปได้ว่า ถ้าบริษัทนั้น มี Economies of scale แล้ว ก็ควรทำ expense analysis ของตนเอง แล้วใช้ assumption จากค่าใช้จ่ายของตนเอง ส่วน expense analysis ทำอย่างไร อันนี้...เรื่องยาวครับ

มาถึงคำถามที่สอง Target Expense คืออะไร จริงๆ แล้ว เราไม่ต้องใช้ Target expense กับ GPV valuation ก็ได้ครับ แต่ก็ต้องใช้ expense จริงๆ (ซึ่งน่าจะสูงมากๆ ในตอนแรกและค่อยๆ ลดลง) มาทำ expense analysis เช่นเดียวกับบริษัทใหญ่ Target expense ถ้าตอบกว้างๆ ก็คือ expense assumption ที่เราคิดว่าควรจะเป็น เมื่อบริษัทมี economies of scale แล้วนั้นแหละครับ เพราะฉะนั้น การจะตั้ง target expense ก็ต้องมีทำการประมาณการยอดขาย และค่าใช้จ่ายล่วงหน้าไปหลายๆ ปี และหาว่าปีที่เราคิดว่าจะมี Economies of scale (technical term เรียกว่า Breakeven year) เป็นเมื่อไร ก็เอาค่าใช้จ่ายและยอดขายในปีนั้นๆ มาทำการกำหนดสมมุติฐานค่าใช้จ่ายครับ รายละเอียดคงต้องว่ากันทีหลังครับ.....

บริษัทที่ใช้ target expense นั้น โดยปกติ Target expense จะต่ำกว่าค่าใช้จ่ายจริงๆ ในขณะนั้นมาก ดังนั้น การใช้ target expense assumption ก็จะทำให้ GPV reserve ต่ำกว่าความเป็นจริง เราต้องทำการตั้ง reserve เพิ่มนะครับ ส่วนที่เพิ่มนี้ บางทีเรียกว่า Expense Deficiency Reserve (EDR) ครับ การคำนวณ EDR นั้น ก็ต้องใช้ส่วนต่างของค่าใช้จ่ายที่ประมาณการในแต่ละปี กับ allowance ที่คำนวณจาก target expense assumption มา discount ครับ เอาเป็นว่า หากใครสนใจในรายละเอียด ส่ง email มาคุยกันได้ครับ

อ้อ ผมเกือบลืมไปว่า บางบริษัทมีการตั้ง Expense Inflation ด้วยนะครับ การตั้งอัตราเงินเฟ้อของ Expense นั้น ก็ขึ้นกับ Actuarial Judgments อีกละครับ แต่โดยทั่วไปมักจะเอามาจากสถิติเงินเฟ้อของประเทศในอดีตครับ

สุดท้ายครับ การกำหนด assumption นั้น ดูเหมือนง่าย แต่ว่าค่อนข้างซับซ้อนในรายละเอียดนะครับ และก็ขึ้นกับ Actuary ค่อนข้างมาก ดังนั้น ควรจะมีการทำ document อธิบายหลักการและเหตุผลของ assumption ต่างๆ ด้วยนะครับ Assumption ที่ถูกต้องนั้น ควรจะต้องสามารถตรวจสอบได้ มีที่มา หลักการ และเหตุผลสนับสนุน การทำ document ไว้จะเป็นการแสดงถึงความเป็น professional ด้วยนะครับ

เอาละครับ ผมก็ขอจบเรื่อง GPV ไว้เท่านี้ อาจจะได้ลงในรายละเอียดมาก หากท่านใดสนใจ mail มาคุยกันได้ครับ

สวัสดีครับ

Actuarial Science for Non-Actuaries (Life and Non Life)

โดย พิเชฐ เจียรมณีเทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

ในปีนี้ทางจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ได้จัดโครงการอบรมทางวิชาการขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ภายใต้หัวข้อ "Actuarial Science for Non-Actuaries" เพื่อให้บุคลากรและผู้คนที่สนใจในธุรกิจประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นประกันชีวิตและวินาศภัย ได้รู้จักถึงแก่นหลักรวมถึงแนวคิดรวบยอดในธุรกิจนี้จากมุมมองของแอกซ์ชัวร์ ซึ่งได้แบ่งออกเป็นสองวัน ซึ่งวันแรก (2 กันยายน 2552) เป็นของประกันชีวิต และในวันที่สอง (4 กันยายน 2552) เป็นของประกันวินาศภัย

จากหัวข้อที่เห็นก็คงจะทราบว่า เนื้อหาในคราวนี้ไม่พ้นเรื่องที่จะต้องเกี่ยวข้องกับแอกซ์ชัวร์ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาออกแบบผลิตภัณฑ์ การคำนวณผลกำไร และการดูงบการเงิน (เช่น กำไรขาดทุน และ งบดุล) ของบริษัทประกันภัย เป็นต้น โดยผู้อบรมไม่จำเป็นต้องเป็นแอกซ์ชัวร์ก็ได้

สำหรับภาษาที่ใช้ในงานครั้งนี้ก็เป็นภาษาไทยทั้งหมด และพยายามใช้ภาษาที่ง่าย ๆ เพื่อความเข้าใจ สำหรับคนที่ไม่ได้มีพื้นฐานทางการเงินหรือคณิตศาสตร์ประกันภัยมาก่อน เรียกว่างานนี้ใครพูดภาษาของแอกซ์ชัวร์เยอะเกินไปล่ะก็ อาจจะโดนปรับได้

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น พื้นฐานของผู้ที่มาเข้ารับการอบรมในแต่ละครั้งมีความแตกต่างกันพอสมควร (ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เข้าฟังที่จำกัดในแต่ละครั้ง) เนื้อหาทางวิชาการที่ได้บรรยายจึงเป็นภาพกลางๆ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมแต่ละคนได้รับผลประโยชน์มากที่สุด

โครงการนี้จึงได้รับความสนใจจากบุคลากรในธุรกิจประกันภัยด้วยกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมาจากแผนกการลงทุน แผนกพิจารณารับประกัน แผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์ แผนกการตลาด แผนกการจัดการความเสี่ยง และรวมถึงแผนกคณิตศาสตร์ประกันภัยเอง ที่มีแอกซ์ชัวร์ที่กำลังไต่เต้ากันขึ้นมาเป็นเฟลโล่ เข้ามาเพิ่มเติมหาประสบการณ์ในโครงการอบรมทางวิชาการครั้งนี้ด้วย นอกจากนี้ก็ยังมีสถาบันการเงินต่างๆ ที่ให้ความสนใจกับธุรกิจประกันภัยได้เข้าร่วมการอบรมในครั้งนี้ด้วย และก็หวังว่าเราจะจะได้มีโอกาสจัดงานอบรมเพื่อคนในธุรกิจประกันภัยอีกครั้งในปีหน้าครับ

International Financial Reporting Standard for Insurers

Date: 11st September 2009 (8:30-17:00) โดย พิเชฐ เจียรภรณ์ทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

เนื่องจากว่าทางฮ่องกงได้เชิญวิทยากรจาก Society of Actuaries (SOA) มาบรรยายเรื่อง US GAAP / IFRS ให้กับแอดจัวร์ในฮ่องกงอยู่ทุกปี ซึ่งแต่ละปีจะใช้เวลาถึงประมาณ 3 วันในฮ่องกง เรียกได้ว่ามาเรียนรู้เรื่องนี้นักจนเบื่อกันไปข้างหนึ่ง ผมก็เป็นคนหนึ่งที่ได้เข้าสัมมนาเมื่อ 3 ปีที่แล้ว ซึ่งแต่ละปีก็จะมีเนื้อหาที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ที่เนื้อหาได้เปลี่ยนไปอย่างมากในแต่ละปี นั่นก็เพราะระบบมาตรฐานบัญชีสากล หรือที่เรียกว่า International Financial Reporting Standard (IFRS) ได้เปลี่ยนไปอย่างมาก จนหลายคนบอกว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบ 100 ปีที่ผ่านมา และก็เชื่อว่ายังคงต้องมีการเปลี่ยนแปลงต่อไปอีก จนกว่าจะถึงจุดลงตัว

มาในปีนี้ (ปี 2552) ทางสมาคมคณิตศาสตร์ประกันภัย (SOAT) ก็ได้มีความคิดที่อยากจะเชิญวิทยากรเหล่านั้นมาให้การบรรยายที่ประเทศไทยด้วย โดยขอให้ทาง SOA จัดสัมมนาแบบม้วนเดียวจบภายในหนึ่งวัน ซึ่งทาง SOA ก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และค่าเข้างานสัมมนาก็ประมาณเพียง 1 ใน 4 ของในฮ่องกงเท่านั้น

งานนี้ได้จัดขึ้นในวันที่ 11 กันยายน ที่ผ่านมา และหัวข้อที่ได้บรรยายในงานนี้ก็มีเรื่อง

- 1 Convergence of Accounting, Embedded Value, and Solvency.
- 2 Insurance Product Classification and accounting
- 2 Risk Margin – Theoretical Basis & Survey of Global Practice
- 3 Embedded Value – Latest Developments
- 4 First time adoption of IFRS

และในฐานะ SOA Ambassador นั้น ก็ต้องขอขอบคุณ SOAT อีกครั้งหนึ่ง ณ ที่นี้ครับ

ALM Seminar for Life Insurance

Date: 25th September 2009 (8:30-16:00)

The Fourwings, Sukhumvit 26 (Keeriboon Room, 1st Floor)

โดย สุทธิ ภัทรมาลัย FSA

ผมได้รับการไหว้วานจากคุณทอมมี่ ให้เล่าบรรยายภาคงานสัมมนาเมื่อวันศุกร์ที่ 25 กันยายนที่ผ่านมา ในหัวข้อเรื่อง ALM Seminar for Life Insurance ก่อนเข้าสัมมนาได้เห็น Agenda ก็รู้สึกว่าจะได้อะไรดี ๆ จากการสัมมนาครั้งนี้ และก็ไม่ได้ผิดหวังครับ การจัดสัมมนาของทาง SOAT นั้น เข้าชั้นระดับอินเตอร์จริงๆ เริ่มต้นด้วย มุมมองของผู้กำกับและดูแลธุรกิจเกี่ยวกับ ALM โดย คุณเรณิตา อนุสรณ์อดิศัย ต่อด้วยการนำ ALM มาใช้ในระดับ เอเชีย โดย Mr. David Campbell ได้กล่าวถึงสิ่งที่ขับเคลื่อนให้เกิดการใช้ ALM ในเอเชีย รวมทั้งการเตรียมพร้อมรับมือว่าอะไรที่ควรทำ และอะไรที่ไม่ควรทำ (Do's and Don't's) ส่วนวิทยากรอีกท่านในช่วงเช้าคือ ดร.สุทธิ โมกษะเวส ให้เกียรติมาเล่าประสบการณ์ในการวัดความเสี่ยงด้านการลงทุน (Interest Rate Risk) ทั้งด้านเทคนิค ที่นำมาใช้ ทั้ง Duration และ Convexity รวมถึงสิ่งที่ต้องพึงระวัง

มาในภาคบ่ายเปิดด้วยการเสวนาโต๊ะกลม (Panel Discussion) ที่ได้รับเกียรติจากท่านที่มีประสบการณ์ในการทำงานจริงเกี่ยวกับ ALM มาอย่างชำخอง ได้แก่ คุณสุวัฒน์ แสงประกาย, คุณสุชิน พงษ์พิงก์พัทธ์, Mr. Sigurd Volk และ Mr. Ong Soon Chooi ได้รับความสนใจและสนุกสนานเป็นอย่างมาก ด้วยสไตล์การตอบคำถามที่เป็นกันเอง หลังจากนั้นก็เป็นการนำเสนอทางออกของหนี้สิน (Solution on liability side) โดย Mr. Wing Wong ที่มาไกลจากฮ่องกงเพื่อนำเสนอเฉพาะ สุดท้ายปิดด้วยการนำเสนอทางออกฝั่งที่เป็นสินทรัพย์ (Solution on asset side) โดย คุณอภิรัฐ อภิรักษ์ติวงศ์ ที่เนื้อหาเข้มข้นไม่แพ้วิทยากรท่านอื่นๆตลอดทั้งวัน จนกระทั่งจบการสัมมนาในเวลา 16:30 น. งานนี้ต้องขอชมผู้คิด, ผู้จัดและผู้รวบรวมเนื้อหาเข้าด้วยกันอย่างเข้มข้นและครบถ้วนทุกๆด้าน ซึ่งก็คือ Mr. Lim Kean Hin และผู้ช่วยต่างๆ จากทางสมาคม SOAT

Note: ALM ย่อมาจาก Asset Liability Management ซึ่งหมายถึงการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากการ mismatch ของสินทรัพย์และหนี้สินของสถาบันการเงิน ไม่ว่าจะป็นธนาคาร รวมทั้งบริษัทประกันภัย

สวัสดีค่ะ Interview an Actuary กลับมาแล้วนะคะจากที่ห่างหายไปตั้ง 1 ฉบับ แต่ว่าบทสัมภาษณ์ของ คุณอมรทิพย์ จันท์ศรีชวาลา นายกสสมาคมนักคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทย จากคราวที่แล้วนั้นยังไม่จบ เลยเป็นภารกิจที่ต้องเอามาต่อให้จบค่ะ ซึ่งในฉบับก่อนได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบ รวมถึงกฎระเบียบข้อบังคับของ Actuary ที่ใช้กันอยู่ในประเทศไทย ส่วนฉบับนี้จะเป็นการกล่าวต่อถึงการเตรียมตัวในการเพิ่มอุปสงค์ของวิชาชีพนี้

บทบาทของ SOAT ในการเพิ่มอุปสงค์ของ Actuary นี้จำเป็นที่จะต้องทำดังนี้

1. ยกระดับมาตรฐานของสมาชิกองค์กรที่เป็น Fellow ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องเปลี่ยนเพื่อที่จะให้ได้เป็นองค์กรที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามมาตรฐานของ IAA
2. ผลักดันให้ Regulator ตระหนักถึง
 - ประโยชน์และความสำคัญในการสนับสนุน Actuary ในประเทศให้เป็น Actuary ที่มีมาตรฐาน
 - SOAT ในฐานะขององค์กรคณิตศาสตร์ประกันภัยสากลจะรับ Actuary ที่ได้รับการรับรอง-มาเป็นสมาชิกของ SOAT เพื่อที่จะให้มีการร่วมมือกันของ Actuary ที่มีความเชี่ยวชาญ โดยจะมีการจัดทำ Actuarial guidance notes และมาตรฐานในการทำงาน รวมทั้งขึ้นนำอุตสาหกรรมตามประสบการณ์ที่เรียนมา
3. โปรโมตอาชีพ Actuary ในสถาบันอุดมศึกษาให้แก่ทั้งนักเรียนและผู้ปกครองเพื่อเพิ่มอุปทานของ Actuary ในระยะยาว
4. ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาปรับปรุงหลักสูตรคณิตศาสตร์ประกันภัยเบื้องต้น
5. ส่งเสริมและช่วยเหลือบุคคลทั่วไปและสมาชิกองค์กรที่ทำงานในส่วนนี้ให้มีมาตรฐานโดยผ่านการสอบของสมาคมคณิตศาสตร์ประกันภัยที่นานาชาติรับรอง
6. พัฒนาความสามารถและทักษะของสมาชิกผ่านหลักสูตรการเรียนที่สำคัญอย่างต่อเนื่อง
7. เพื่อให้เป็นไปตามอุปสงค์ในระยะสั้นสำหรับความเชี่ยวชาญทางคณิตศาสตร์ประกันภัย จึงต้องอนุญาตให้ชาวต่างประเทศสามารถเป็นสมาชิกของ SOAT ได้

การเริ่มต้นสำคัญในหลายๆ สิ่งที่ยังต้องดำเนินต่อไป

ถึงแม้ SOAT จะมาได้ไกลจากเมื่อ 2 ปีที่แล้ว แต่ก็ยังมีงานอีกหลายอย่างที่ต้องดำเนินงานต่อไป ตั้งแต่ปีที่แล้วจนถึงปีนี้ สมาชิกระดับ fellow ได้ใช้เวลาอย่างมากเพื่อทำ RBC และ ERM ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นการทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจาก SOAT TLAA หรือ GIA SOAT จะยังคงมีงานที่ต้องทำอีกมาก เพราะ RBC ได้ก้าวเข้าสู่อีกเฟสของการเตรียมพร้อมต่อ Consultation papers และ Market testing

สำหรับ Actuarial exams ทั้งของสถาบัน SOA และ CAS SOAT ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรระดับมหาวิทยาลัยในการโปรโมตหลักสูตรการสอบเพื่อให้มีการเตรียมตัวสอบของสมาชิก

ถึงแม้จะมีการทำงานที่เพิ่มขึ้นแต่ SOAT กำลังก้าวเข้าสู่ Professional education program ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจประกัน ในเดือนมกราคม SOAT ได้จัดสัมมนา 2 วันในเรื่องของ Chain Ladder Loss Reserving ถัดมาในเดือนเมษายนได้มีจัดประชุม Gross Premium Valuation และ Continuing Professional Education Requirements ในไตรมาสที่ 3 ของปี 2009 คาดว่าจะให้มีการประชุม 1 วันในเรื่องของ ALM และสุดท้ายในไตรมาสที่ 4 นั้นได้มีการวางแผนที่จะให้มีประชุม ซึ่งมีความคาดหวังที่จะเปลี่ยนแปลงบทบาทและความรับผิดชอบของ Actuarial profession ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาอันใกล้นี้เพราะเป็นสิ่งจำเป็นใน RBC และสำหรับ IFRS นั้นจะไม่มีผลกระทบต่อ Liberalization ของประกันชีวิตทั้งใน Product และ Pricing ซึ่งในเรื่องนี้จะมีความคล้ายคลึงกับการที่ Regulator จะต้องทบทวนบทบาทและความรับผิดชอบของ Responsible Actuary หรือ Appointed Actuary และมีความประสงค์ที่จะให้ SOAT เข้าร่วมในการร่าง actuarial guidelines

กุญแจสำคัญในการก่อตั้ง SOAT ให้ประสบความสำเร็จนั้น คือ การเข้าร่วมกันของ qualified actuaries ซึ่งได้สละเวลาและใช้ทักษะความรู้มาช่วยในงานหลาย ๆ ส่วน ทั้งการศึกษา การทำงาน การประชาสัมพันธ์ และนโยบาย

เรายังมีเรื่องราวจากนายกสมาคมนักคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทยกันอยู่ คงต้องขอต่ออีกครั้งในฉบับหน้า (ปีหน้า) นะคะ สวัสดิ์ค่ะ

HOW PREPARED IS THE SOAT TO MEET THIS CHALLENGING ADDITIONAL DEMAND ON THE PROFESSION ?

Anticipating the increased demand on actuaries, the SOAT recognized the need to:

1. Raise our qualification standards for fellow members and to make the necessary changes to become a professional body that meet the standards of full members of the IAA.
2. Influence regulators to recognize:
 - the advantages and importance of promoting a local professional actuarial body in a responsible actuary system;
 - SOAT as the national actuarial association and require responsible actuaries to be members of the SOAT in order to get qualified actuaries to participate in technical working groups, issue actuarial guidance notes and standards of practice, and conduct industry experience studies.
3. Promote the profession to university students and parents to increase the supply of actuaries over the long term
4. Encourage universities to improve pre-qualifying actuarial education programs
5. Encourage and aid Ordinary and Associate members working in this area to qualify

by taking exams of recognized actuarial associations

6. Improve the capabilities and skills of our members through relevant Continuing Professional Education
7. Meet the shorter term demand for actuarial expertise by allowing foreigners/non-residents to be fellow members of the SOAT.

Continuing Key Initiatives:

Although we have come a long way in the last two years, there is much work to be done. Last year and continuing into this year many of our fellow members spend large amounts of time in RBC and ERM working groups whether it is through direct appointment by SOAT or TLAA or GIA. We will continue to be busy as the RBC projects moves into the next phases of providing responses to consultation papers and market testing.

With the help of universities, we hope to be able to promote programs aimed at preparing our members for actuarial exams of the SOA and CAS.

In spite of the additional work load we are also stepping up on our continuing professional education programs that are relevant to insurance business. In January we held a two day seminar on Chain Ladder Loss Reserving. In April we will be holding a short session on Gross Premium Valuation and Continuing Professional Education Requirements. In the third quarter of 2009 we expect to have a one day conference

on ALM.

And in the fourth quarter of 2009, we are planning a conference on the expected changes in role and responsibilities of the actuarial profession. This we think is of critical importance given the expected near term developments of the need to comply with RBC, IFRS that will undoubtedly lead to liberalization of life insurance product and pricing. In this regard, it is very likely that the regulators will have to review the role and qualification of the Responsible Actuary or Appointed Actuary and require our participation or leadership in drafting actuarial guidelines.

The key to the SOAT's success in establishing itself as a professional body is getting qualified actuaries to volunteer their time and expertise to help in many of the educational, professional, public relations and governance activities.

Entertainment

กลับมาแล้วหลังจากห่างหายไปหนึ่งฉบับ ได้รับเสียงปนจากนักอ่านเล็กน้อยว่าไม่ได้รอคอยเฉพาะ Exam Update ของสองหนุ่มอย่างเดียวนะ เกมส์ประจำฉบับก็รอคอยอยู่เหมือนกัน ฟังแล้วคนทำก็ชื่นใจ ชัดสนิมออก จากข้อต่อ หันมาเขียนเกมส์ตอนสุดท้ายลง SA จนได้

อย่างที่บอกไว้ ตอนนี้เป็นตอนสุดท้ายแล้วของ Queen Camellia's Tragedy คนร้ายตัวจริงกำลังจะถูกเปิดเผย ต้องลุ้นกันว่า ใครจะเป็นคนหาเจอว่าคนร้ายตัวจริงเป็นใคร ของรางวัลสำหรับผู้ตอบถูก 5 ท่านแรกยังคง รออยู่ และของรางวัลสำหรับผู้ส่งเกมส์เข้ามาก็ยังคงรออยู่เช่นกัน

ฉบับหน้ายังคงเปิดโอกาสให้ผู้อ่านส่งเกมส์กันเข้ามาได้ละ จะเป็นปัญหาปวดหัวชวนให้คิด หรือว่าจะเป็นปริศนาอักษรไขว้เกี่ยวกับคำศัพท์ด้านประพันธ์ก็ได้ ทางทีมงานมีรางวัลให้ชนะ (เพราะถ้าไม่ส่งเข้ามา ทีมงานจะซุบเอาไว้เอง ฮา...)

Queen Camellia's Tragedy Part IV

โดย กมลพรรณ สุดโททอง (ตุน) และ วันวิสา มีทองมูล (เจน)

“Unexpected!! น่าขนานนึ้เลยรึนี่” กัปตันเรือพูดขึ้นอย่างประหลาดใจ หลังจากที่แอกซ์วีรีจากเมืองไทยเฉลยวิธีการคิดให้ฟัง

“หวังว่าคงไม่มีตัวล่ออีกอันอะไรอีกหรอกครับ” แอกซ์วีรีคนหนึ่งพูดขึ้น ก่อนจะใส่รหัสผ่านเข้าไป ทว่าแทนที่คอมพิวเตอร์จะเปิดหน้าจอปกติ กลับขึ้นเป็นเพียงหน้าจอดำสนิท พร้อมกับตัวอักษรสีขาวโพลนที่ทำเอาทุกคนในที่เกิดเหตุงงไปตามๆ กัน

“You’ve come to...”

Ned Edda”

ก่อนจะดับสนิทไป

“ผมว่าเราเจอดีแล้วละ คงมีคนมาจัดการลบข้อมูลทั้งหมดก่อนที่เราจะมาถึง”

กัปตันเรือพูดขึ้น หลังจากลองเปิดเครื่องใหม่ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก

เวลาผ่านไปหลังจากลองพยายามกู้ข้อมูลออกมาจากเครื่องคอมพิวเตอร์ ทว่าก็ไม่มีอะไรคืบหน้า บรรดาแอกซ์วีรีและลูกเรือเองต่างก็เหน็ดเหนื่อยกัน

เต็มทน ท้ายที่สุดจึงตกลงใจพักเรื่องทั้งหมดไว้ก่อน และกลับไปพักผ่อน โดยให้ลูกเรือคอยตรวจสอบความเรียบร้อยในบริเวณพื้นที่เกิดเหตุ

แต่ยังไม่ทันที่เหล่าแอกซ์วีรีจะได้พักผ่อนตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องพัก ก็พบว่ามีของจดหมายสอดไว้ใต้ประตูห้อง พร้อมกับชื่อเขียนด้วยลายมือที่หน้าของ

“To Actuaries...”

Ned Edda”

“Ned Edda... หมอนี่อีกแล้ว” แอกซ์วีรีคนหนึ่งบ่นขึ้น อยากพักชะนิดก็ยังดีแต่เจ้าฆาตกรโรคจิตนี่ไม่ปล่อยให้ง่วงเลยซักนิดเดียว

“ไม่ใช่ Ned Edda หรือ... Dead End ต่างหาก” แอกซ์วีรีอีกคนพูดขึ้น หลังจากลองเล่นสลับอักษรไปมาในหัว

“ไหนเอามาดูซิ ว่าเขียนอะไรไว้ข้างใน” ภายในซองจดหมายมีกระดาษเขียนกลอนไว้หนึ่งบท

"You all try hard and come to this end
 I shall give you chance once again
 An hour left, come and find who was me
 On this ship I'm one of thee
 My name neither begin with B, F or G
 Nor the name of those tree
 Remember the first letter of my name
 Skip one and it'll be in my last name
 Come and seek before the time end
 Can you save him or I will escape once
 again..."

"คนใดคนหนึ่งบนเรือ... คิดว่าเรือนี้มีคนพังกี่คนกันแน่?" แอควอร์รี่หนุ่มหล่อคนหนึ่งพูดขึ้นมาอย่างแข็งจัด นอกจากงานจะเข้าจนหลายชั่วโมงที่ผ่านมาไม่ได้พังกแล้ว ยังต้องมานั่งไล่ตามปริศนาที่ฆาตรกรโรครจิตทิ้งไว้อีก

"ไม่หรอก... อย่างน้อยๆ เราก็รู้ว่า ไม่มีใครบนเรือขึ้นมาที่ชั้นที่เกิดเหตุได้นอกจากแขก VIP ถ้าลองขอรายชื่อแขกในชั้นนี้ทั้งหมดจากกัปตันดู น่าจะหาไม่ยาก..." ว่าแล้วก็ส่งแอควอร์รี่อีกคนให้เดินไปหาบอกกัปตันเรือพร้อมกับของรายชื่อแขก VIP

"แล้วฆาตรกรโรครจิตเป็นแขกพิเศษบนเรือเหียนะ? โลกนี้เกิดอะไรขึ้นแล้วแน่" บนไปพลางเดินไปหากัปตันเรือ ไม่นานนักก็กลับมาพร้อมกับรายชื่อในมือและพ่วงมาด้วยกัปตันเรืออีกหนึ่งคน

"อีก 45 นาที เรือเราจะถึงที่หมายแล้วครับ... คนร้ายคงอาศัยโอกาสนี้หลบหนีออกไปแน่ เราต้องเร่งมือแล้ว" กัปตันเรือพูดพร้อมกับส่งรายชื่อแขกชั้น VIP ให้ "รายชื่อแขกและห้องพัก ทั้ง 30 คนอยู่ที่นี่ครับ"

"เออละ มาลองดูซิ... ในจดหมายนั้นมีค่าใบบ่อะไรบ้าง..." แล้วทั้งหมดก็นั่งลง ก่อนจะช่วยกันไขปริศนาสุดท้ายที่ฆาตรกรทิ้งเอาไว้ให้

เหล่าแอควอร์รี่จะช่วยกันจับฆาตรกรได้หรือไม่... หรือจะมีเหยื่อรายต่อไปเพิ่มขึ้น...

ผู้เข้าพัก	ห้อง
Gueri Voorhees	301
Augusto Hendrick	302
Rita Carter	303
Gavin Arteaga	304
Rose Thiebaud	305
Birch Dedekind	306
Ernesto Peteira	307
Ane Peteira	307
Kris Epke	308
Fradegundia Guevara	309
Baratte Valen	310
Tobias Parlevliet	312
Gheenman Isaac-Sibille	314
Fredrick Halard	315
Lily Marais	317
Egica Courtenay	318
Christopher Guizet	319
Cop Van Liew	320
Esmerelda Reimer	321
Bonimirus Ballester	323
Deodato Ferreira	325
Ildefonso Snoek	326
Oriabel Cousteix	328
Cornelia Wain	329
Belij Ayer	333
Waernaer Soisson	335
Camellia Erasmus	337
Damita Cousteix	338
Sean Guizet	339
Gomiz Lymburner	340

Actuaries Make Financial Sense of the Future

แอกซัวร์ เป็นนักวิเคราะห์ความเสี่ยงที่มีทักษะรอบตัว ทั้งทางด้านคณิตศาสตร์ สถิติศาสตร์ การเงิน รวมทั้งมีความเชี่ยวชาญในการประเมินผลกระทบทางการเงินจากความไม่แน่นอนในปัจจุบันและเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต โดยการ

- วิเคราะห์เหตุการณ์ในอดีต
- จำลองเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต
- วิเคราะห์ความเสี่ยง
- สื่อสารผลการวิเคราะห์ที่มีนัยทางการเงิน

Actuaries Enable More Informed Decisions

แอกซัวร์ ใช้ทักษะความรู้ด้านการเงินและการบริหารความเสี่ยงบวกกับความรู้เชิงธุรกิจ เพื่อช่วยให้เกิดการบริหารและการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ

Actuaries Safeguard the Financial Interests of the Public

แอกซัวร์ มีบทบาทและความรับผิดชอบสูงทั้งต่อภาคธุรกิจ และต่อเสถียรภาพทางการเงินของสังคมส่วนรวม โดยแอกซัวร์มีหน้าที่ในการรักษาสมดุลที่ดีระหว่างการดูแลประโยชน์ของบริษัทประกันภัยและผลประโยชน์ของผู้เอาประกันภัย รวมทั้งการดูแลผลประโยชน์ของสมาชิกของกองทุนบำเหน็จบำนาญต่างๆ

What is an Actuary ?

แอกซัวร์คือใคร ?

